

MAGYAR MUSA.

Költ Bétsben 17. Mart, 1787.

Edgy Fársáangi Barátságos Alkú.

E' napokban, hogy útamban egy helyen meg szál-
lottam,

Ott egy ékes; de izemérmes Szüzzel szóba állottam:
Ezen szép szüz Ifjúságnak tsattogott zsengejében,

De ártatlan szerelem is lángolt szép személljében:
Noha belső indulattyát szemérem paláftolta,

De az áruló szerelem belső tüzet vádolta.
Tsendes titkos pillantási hánytak égő tüzeket,

S'ambár ragyogtak fénnyei, köny boritá ezeket,
Jeget viselt gyenge keze' ártatlan tsapintása,

De meg nyúlt lélegzetének szapora sóhajtása:
Ölelő karjaim között majd ájúlva reszketett,

Piros színtül gyúlt ortzája olvasztó tüzet vetett:
Karmazfin ajkának bőrét hév tsepp ékesítette,

Havat győző fehérségit Láng szederjesítette.
Nyelve fojó beszédének szózattyaít szaggatta,

Álhatatlan nézésének tzélyát változgattatta.
Bizonytalan lépéseket tett tántorodott lába,

Álván, reszkető bokája tétovázott nyomába.
Szemérem a' szerelemmel szive körül tsatázott,

Újitotta változásit, mert hol hevült, hol fázott.
Nyájaflabb tsapintásimra felelt tsak sóhajtással,

Halgattunk, tsak pillantásink beszélgettek egymással.
Tüze' ki ható sugárja szivemet is perzselte,

Egy két tserével váltott tsók mind a' kettőt nevelte;

R

Az

A' titkolt tűznek ereje végre úgy gyengítette,
 Hogy mint holt tsüggedő fejét kebelembe ejtette.
 Apróbb főhajtások között egész Teste rezketett,
 Mejje' gyengült fúvótskája lelket alig vehetett.
 Számat szája kapujára rémulés közt vetettem,
 Belé fúvallott lelkemmel úgy elevenitgettem.
 Nem hidegebb, mint Teste vólt, a' rikorgó Tél jege,
 Nem vólt femmi tetemének éreszherő melege.
 Hogy egy aszszony már fővá vált, azt már régen ta-
 núltam,

Ez jéggé miként lehetett, tsudálkozván bámúltam!
 A titkos tűz, melly melegét mind szivéhez gyújtotte,
 Végre ott lappangó porát sebeslen el futotte.
 Testének minden tzikellye hirtelen tűzbe került,
 Hévsége miatt ki tsorgó veréjtékjébe merült.
 Meg indúlt rebegő nyelvnek kötve állott kereke,
 Melly erős (úgy mond) Vénusnak ez a' szopós-
 Gyermek!

Amig gyengén kebeledben aludván szunnyadoztam,
 Azon szopós Tsetsemövel küszködven álmodoztam.
 Melly kegyetlen kívánfág ez, adgyam néki szivemet!
 Külömben erős hitet tett, el fogyasztya életemet!
 Képtelen kívánfágának valamig nem engettem,
 Lélegzetet az ideig femmiként nem vehettem.
 Meg botsás ha mi rémitő szint mütattam álomban,
 Mert mondhatom, végső ponton küszködtem halá-
 lomban.

Ez az álom mit jelentsen, fejtegetni fem merem,
 -Mert fem Vénust, fem gyermekit még eddig nem es-
 merem.

Hogy fem olyas rosz gyermekre vesztegessem szivemet,
 Oktalmamra fel áldozni kész vagyok mindenemet!
 Vagy kérlek, légy bús szivemnek tanátsoddal vezéres,
 Hogy ez ily tsalfa gyermeknek ne juthasson kezére!

Mon-

Mondék; Vénus' rabfágától mást senki nem védelmez,
Mert senkinek fo ha másért ő ám meg nem kegyelmez.
Különösen szokott bánni mindeniknek szívével
Praktikáját véghez viszi ostromló gyermekével,
Adnék mégis edgy tanátsot, ha meg nem bántanálak,
Mellyel az ő ostromától fel szabadithatnálak:
Ha enyim lész, erőszakját más jószágán nem tévzi,
Tudom nékem adott szived', hogy töllem el nem
vészti.

Az olly szívet szokta Vénus erőszakkal el venni,
A' melly femmiként másévá fo ha fem akar lenni.
Az ollyat is igen foká nem tartya meg magának,
Hanem el ajándékozza valamelly szolgájának;
Tfak e' benne a' külömbfég, ha ő adángya másnak
Hogy már ottan femmi helye nintsen a' válafztásnak
Hanem a' kinek akarja szabadon annak adgya,
Azt is a' kié volt a' sziv; maga után ragadgya.

De Te, hogy ha elszánt kedvel nékem adod szivedet,
Tudom, hogy Vénus gyermeke bé veszti mentfégedet.
Hogy pedig sziv nélkül ne légy, én te véled tserélek,
Szived által te én bennem; én pedig benned élek.
Ez hát szerelmes Angyalom álmod magyarázattya,
Hogy enyim légy, szép Vénusnak tfak az az akaratya.
Ab! de kérlek, felel a' szüz; szivemet miért kéred?

S' magadét azért tserében énnékem hogy igéred!
Az én szivem tiéd lenni talán nem is érdemes!
Mert az erkölts, melly jelesit, benned példásan nemes!
Azonban nem lehet, hogy azt mejjemből ki szaggassam
S' Néked tetzfésedhez képeft önként által adhassam,
Söt talán már nints is szivem, mert az többé nem dobog
Hanem úgy képzem, helyette egy eleven láng lobog.
Emészto tüznél egyebet mejjemben nem talállok,
Könyörülj segits ha lehet, személlyednél instálok
Mert úgy tetfzik, a' te képed gyujtogattya mejjemet.
Vagy,

Vagy szived tüz közt jött belém , fel tserélvén szivemet.

Mert az igaz, hogy mejjemben, nem az a' sziv van, melly vólt,

Úgy érzem hogy enyim töllem, a' te rézredre hódólt.
Új világ, új változás van, olly tsuda történt velem,
Hogy Tüzemet ha titkolom, még duplázva nevelem!
Ah! mit tégyek! mert már érzem, hogy szivemet elvetted,

Engem attól meg foszrottál, s' azt magadévá tetted!
Vízfsza kérném, de sajnálom azt tölled vízfsza vennem!

Ah! kérlek, adgy hát tanátsot, illy baj közt mit kell tennem?

Tserében magadédat adod? ... úgy de az engem éget!
Jó fágomért hogy okozol nékem ilyen inféget!

Hogy pedig sziv nélkül légyek, azt magad sem kívánod!
Találd fel hát, mint fegithefs, hogy ha forsomat szánod.

Szép (felelék) gyenge szived, mellyet Vénus üldözött,
Úgy érzem hogy menedékul hiv mejjembe költözött

S' olly kedves szállásra talált, felölle azt mondhatom,
Hogy ha szintén akarnám is, de vízfsza nem adhatom
Mert az enyimet magáért hozzád által kergette,

S' a' Tiéd hiv kebelemben már meg lapúlt helyette
Meg vallom, hogy én is ebben érzem rövidfégemet

Hogy egészen által vetted fokát próbált szivemet.
De hogy még is vólt szivünköz egyenlő Jussunk légyen,

Ha be vészted tanátsomat, az könnyen véghez mégyen
Legy te enyim, én a' tiéd, így ketten tfak egy léfszünk,
Hasonlóan a' két szivből azonnal egyet téfszünk!

Az enyimis, a' tiéd is, azonnal miénk legyen

A' kettőből mivel egy lesz, birunk vele tfak egyen
Mind kettönkét nevelje tsak egy sziv és egy értelem,
Ketten mi tsak egyek lesfszünk, én veled, s' te én velem.

Fe-

Felal a' Szüz: Szavaidat nem értem, de tsudálom!
Mert két személly egy hogy légyen, módját fel
nem találom!

Mondék, Hogy ha a' Kertésznek meg nézed mesterfégit,
Szavaimnak leg könnyebben értheted lehetőségit.
A' Kertész ha egy fa ágat a' másikba belé ólt,
A két ágból egy fa lészzen, mely az előtt kettő vólt.
Igy szived hiv indulattya, ha mejjembe óltatik
Személyed is személyemhez az által kaptfoltatik;
Az indúlat az a' györkér melly kettőt igy egyefít,
Hogy azt vélnéd, hogy mint kettőt tsak egy Lé-
lek lelkesít.

Mert a' szivnek indulattya tsak az az erős kötél,
Melly által az hiv egyefiség az egész világban él.
Ezért mondom, hogy szivedet, ha mejjem elnyerte már
Nállam lévő szived téged önként maga után vár.
Úgy lehet hát szép Angyalom veled föbb egyefiségem
Ha lejendesz, mint óhajtom szerelmes Felefégem.
Felel — de azt hogy engedi én gyenge ifjuságom,
Hogy illy hamar Afzszonyfágra változzon le-
ányfágom!

Ifjú esztendeimnek most léptem küszöbibe,
Ily hamar az Afzszonyfágnak minként jussak terhíbe?
Még gondolkozni sem tudok házasfok életéről,
Még az anyám sem vetett le dajkálkodó kezéről!
Még tehát várnom kellettik számossabb esztendőket,
Hogy nyerjek egy Afzszonyfágot viselhető erőket.
Gyengefégem nem töltheti még kedved nyájassággal,
A' melly együtt szokott járni a' kedves Házasfággal!
Szeretetre bár méltó légy, jól nem tudlak szeretni
Sok erőtlenségeimért félo meg ne fogj vetni!
Bennem azt el nem értheted, mit egy Felefégtől vársz!
Magad lészszel, nem én oka, ha miattam roszszúl jársz!

Illy

Illy gyenge kifogásokra így szólék nevetéggel,
 Biztatván már szándékomatbiztosabb reményfeggel:
 A' virág mig tejében van, addig kedves szagával,
 A' matska is még tsak tzitzus többet játszik farkával,
 Az ifjúság alkalmas a' nyájaskodásokra,
 A' vénfég rá ún mindenre, nem lokat hajt azokra.
 Ifjúság az, a' melly terhet erőtetés nélkül gyöz,
 Az olly miatt az öregnek fejbülis megyen göz.
 Nézd bár, a' gyenge veszfzöszál ha öszve fonattatik,
 Öszve nő, 's öszve bürödzik, egymásba kaptoltatik;
 De a' vén fa, bár egy tövön egymás oldalát érje,
 Hogy együvé ragadgyon, azt senkiis ne igérje,
 Söt érvén egyik másikát, tsak oldalát koptattya,
 Ezt, a' ki gondosan vigyáz, ekként tapasztalhattya.
 Gyengébb korban az Ifiak úgy öszve édesfednek,
 Hogy tsak egynek vélnéd őket, ha együtt meg
 vénhednek.

De ha időfebb életkben tsatoltatnak egymáshoz,
 Már úgy igen nehéz szokni a' ravaszúlt szokáshoz.
 Vizontagságot szenvedni, az ifjúság hatalmas,
 De az élemedett idő magábanis unalmas.
 Ifjan nevetéségnek tartják a' költsönös vétketis,
 A' vének fog-hegyen eszik a' jobb izü étketis;
 Most téged jobban kedvesít élted elevenfége,
 Mint rántzos bürrel árulhat értelméd börtseflége
 A' mézis a' mig lépjében van, asztalon nyalatik,
 De ha egyszer abból ki foly, tsak szükfégre tartatik.
 Szerелеmből veszik ferjhez a' fiatal Szüzeket,
 Tsak szükfégből keresik meg a' meg aggot véneket;
 A' fa is még tsak fiatal; sebesleb lángal lobog,
 De a' redves fánál főző, Konyhán nézd mind
 nyomorog.

Egy szóval a' gyengébb idő szerelemnek taplója:
 Gyúl az ottis, a' hol pislog az öregfég kórója.

Ad-

Addig kapj hát te is máson, a' mig téged fzeretnek,
Mert félő, hogy majd a' midőn te fzeretnél, meg
vetnek.

Minden szem, úgy tapaszttallyuk, jobban kap az újságon,
Nem fok vetelkedőt látnak a' meg avúlt jószágon.
Nyakán marad a' Kalmárnak, a' meg avúlt portéka,
Lévén frifnek vételire mindeneknek szándéka.

Ofztán ha azt most el éred, a' mit majd el kénék érned,
Bizonyofért vétek volna reményféget igérned.

Vásárhoz éppen hasonló a' Leányfág ideje

Itt a' vévő, az alkunak van ideje, van helye.

A' Kalmár ha portékáját áruba nem ereszti,

Szokszor a' nagyra tartással annak árát el veszti

A' ki egyfzer a' jószágnak az árát meg igéri,

El kel adni, annál inkább, hogy ha szivesen kéri.

Imé én a' te szivedet leg drágább árron kértem,

Mert azért leg főbb kintfemet, hiv szivemet igértem.

Allj ki tehát a' vásárból, 's légy el adott portéka,

Egeknek én számomra nőtt leg drágább ajándéka.

Szerelmem égő tüzének fel lobbantott taplója,

Derült örömöm napjának fobb lobogó Zászlója,

Ködből már ki költ napomnak most pirosló hajnala,

Te légy meg nyugott szivemnek vigasztaló Angyala.

Szerelmed férült szivemnek lesz gyógyító harmattya,

Ki vagy egy drága Anyának kedvemre nőtt
magzattya.

Több beszédre ne is kéntefs, fogadd el már hűségem

Ki vagy minden földi kints közt leg főbb gyö-
nyörűségem.

Ah édefem! felel a' Szüz; Szivem (melly nemesebb
rész.)

Ha már tiéd, személlyem is imé tiéd lenni kész.

Tu-

Tudom benned magam birom hozzám hódúlt szívemet,
 Midön téged úgy birhatlak mint tulajdon hivemet;
 Tanátsodra reá állok, hogy ne tartsunk két izivet,
 Söt a' kettőből formáljunk, egy tökéletes hivet.
 Enyim nálad, tiéd nálam, hiven tartom, fogadom,
 Semmi portzikáját másnak ne add, mert én sem adom,
 Söt azt tartom, nem is élek, ha te benned nem élek,
 Ugy képzelem, mindkettonket elevenit egy lélek,
 Fel osztanám ha lehetne, veled lélegzetemet,
 Vajha felosztva bírátnánk egy éltető lelkemet!
 Vagy tán Lelked' része azis, mely én belém szökéltet
 'S énnékem akként adódott ez a' már kedves élet.
 Élünk tehát a, míg élünk egy más hiv szerelmében,
 Zárom Szívem, tartom Szived' hiveségünk rejtekében,
 Felelek — én nem szóíhatok, mért bolts szavad
 tántorit,

A' felelet gráditsának felső fokára szorit.

Tsak azt mondom, van szívemnek telyes meg nyugováfa
 Midön annak hiv mejjedben adattatott sz állása.
 Néked élek, 's az élet veled osztályba mégyen,
 Enyem tiéd, 's tiéd enyim halál után is légyen.
 Eltem élted' élelzfetheti, fájdalmad lesz fájdalmam,
 Kedvem kedved tellyesiti, nyugóaldalmad nyugalmam
 Öröm, bánat, kedve 's boszfzúfág, femmi rolled
 el nem éjt,

Mig a' nem Kedvező halál maga gödribe nem éjt,
 Boldog a' ki életében júthat illy egyeflégré,
 Szert tesz földi nyereségre, jut földrül végre égre.
 Kik hát még halaszgattátok, ez alkút próbáljátok,
 Tán nem száll, mint gondoltátok, 's vártátok, rá-
 tok átok.

